

Arrest

nr. 231 392 van 17 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 bus 13
2660 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 juni 1992.

Op 28 januari 2017 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw M. S., die de Surinaamse nationaliteit, alsook een Belgisch verblijfsrecht (F-kaart) bezit. Op 29 januari 2017 wordt hun dochter Z. H. S. J. geboren.

Op 10 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verblijf, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 10 mei 2017 voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 1 oktober 2018 met nummer 210 388 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

Op 5 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 op 7 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2019 werd ingediend door:

Naam: [Z.] Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: 03.06.1992

Geboorteplaats: Paramaribo Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.04.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [Z.T.K.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1409498) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.09.2016 met visumsticker en in-en uitreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 24.12.2016

- familieboekje op naam van de vader van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van beiden: deze gegevens zijn louter een bevestiging van de familieband van betrokkene; deze gegevens kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van

herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden op hetzelfde adres woonachtig waren, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun vader/moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 26.11.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname: echter, gezien deze gegevens van dit attest betrekking hebben op de situatie in november 2018, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Suriname, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attesten dd. 21.11.2018 waarin de Surinaamse belastingdienst stelt dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat hij in de jaren 2015-2016 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere niet-belastbare bronnen van inkomsten en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewezen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.11.2015, 13.02.2016, 02.06.2016, 14.08.2016 en 26.11.2016: deze stortingen zijn echter te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attest dd. 07.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen van het OCMW te Lummen.

- arbeidsovereenkomst ES&S Logistics dd. 25.03.2016 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode november 2018 - januari 2019; attest RVA - beslissing C62 dd. 13.03.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode 11.02.2019 - 10.06.2019 in loopbaanonderbreking was: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling stopgezet werd op 28.06.2019 en niet langer actueel is; deze gegevens kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.12.2010 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 20.05.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Wat betreft de minderjarige dochter van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat wordt ontwikkeld ten aanzien van de weigeringsbeslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Verzoeker heeft de volgende bewijzen van geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene overgemaakt m.n. geldstorting d.d. 18.11.2015, 13.02.2016, 02.06.2016, 14.08.2016 en 26.11.2016.

De verwerende partij meent dat deze storting te beperkt zijn en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Echter, de betalingen strekken uit over een periode van 1 jaar voorafgaand aan het vertrek van verzoeker uit diens land van herkomst. De betalingen werden verricht gemiddeld om de 3 maanden.

Noch artikel 47/1 noch 47/3 § 2 van de Vreemdelingenwet schrijft niet voor hoe lang verzoeker ten laste dient geweest te zijn van de referentiepersoon in diens land van herkomst.

Verzoeker wenst hierbij te verwijzen naar het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 02.02.2016, nr. 161.167:

“Volledigheidshalve wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op het volgende. Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38). (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C- 305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen

het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. blz. 1-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C- 378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C- 555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman):

Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van het voormelde arrest Rahman:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als Jen laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. ”

Voorts blijkt uit het arrest Rahman dat de lidstaten, om tegemoet te komen aan de verplichting om personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid aantonen met de Unieburger gunstiger te behandelen, volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden “overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2 van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de

bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 22- 24). (eigen onderlijning)

Tevens wordt in het arrest Rahman benadrukt dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, teneinde te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, § 38).” (eigen onderlijning)

Zoals reeds gemeld noch artikel 47/1 noch 47/3 § 2 van de Vreemdelingenwet schrijft voor hoe lang verzoeker ten laste dient geweest te zijn van de referentiepersoon in diens land van herkomst.

De betalingen in casu die werden gedaan door de referentiepersoon naar verzoeker in diens land van herkomst strekken uit over een periode van 1 jaar voorafgaand aan het vertrek van verzoeker uit diens land van herkomst. De betalingen werden verricht gemiddeld om de 3 maanden.

De verwerende partij meent dat deze stortingen te beperkt zijn en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, doch verklaart niet nader waarom.

Eveneens vermelden noch artikel 47/1 noch 47/3 § 2 van de Vreemdelingenwet hoe lang verzoeker ten laste dient geweest te zijn van de referentiepersoon in diens land van herkomst.

Dat voorgelegde betalingen bewijzen in casu dat er wel degelijk betalingen verricht werden door de referentiepersoon aan verzoeker over een periode van 1 jaar voorafgaand aan het vertrek van verzoeker uit diens land van herkomst. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Door slechts te vermelden dat deze bewijzen niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon zonder verder meer te motiveren waarom deze bewijzen niet aanvaard worden, schendt de verwerende partij het motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Eveneens schrijft de Belgische wetgeving niet voor hoe lang verzoeker ten laste dient geweest te zijn van de referentiepersoon in diens land van herkomst.

Het komt de verwerende partij niet toe om bijkomende voorwaarden op te leggen die niet beschreven staan in de Belgische wetgeving.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel

Bijgevolg is dit middel ernstig”

2.1.2. Het betoog van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op de twee middelen van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het voormelde artikel 47/3, § 2 luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet ligt de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, in casu de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

De gemachtigde is er uiteraard geenszins toe gehouden om elke vorm van bewijs, zoals een bewijs van geldstorting, te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin.

Het is aan de gemachtigde om overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen en hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan als annulatierechter enkel nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het kennelijk onredelijk is om de voorgelegde 5 (vijf) stortingsbewijzen, in de periode tussen 18.11.2015 tem 26.11.2016, voor een totaalbedrag van 710 EUR, te beschouwen als zijnde te onregelmatig en te beperkt om aanvaard te worden als een voldoende bewijs van ten laste neming in de zin van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt met zijn kritiek het tegendeel geenszins aannemelijk.

Er is overigens vast te stellen dat de kritiek van verzoeker aangaande de beoordeling over het al dan niet ten laste zijn, beperkt is tot louter de geldstortingen die niet aanvaard werden, maar dat hij zwijgt over de overige motieven ter zake, zoals onder meer het feit dat het kadastraal attest van 26.11.2018 als zijnde niet-relevant werd beschouwd, vermits het betrekking heeft op de situatie in november 2018, i.e. na het vertrek uit Suriname. Verzoeker zwijgt ook over de motivering dat er geen afdoende bewijs van onvermogen werd voorgelegd, enzovoorts.

Met zijn summiere kritiek toont verzoekende partij aldus niet aan de onoordeelkundig geoordeeld werd dat aan de wettelijke voorwaarde van het ten laste zijn niet is voldaan.

Wat het aangehaald gezinsleven betreft, wordt gemotiveerd dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon.

Wat het gezinsleven met de minderjarige dochter betreft, wordt geoordeeld dat verzoeker aan de hand van moderne communicatiemiddelen tijdens de scheiding in nauw contact kan blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven verder kan onderhouden.

Op basis van de lezing van de bestreden beslissing dient aldus te worden vastgesteld dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van verzoekers dochter in België.

In dat opzicht kan ook worden opgemerkt dat het in casu gaat om een situatie van eerste toelating en dat verzoeker zijn gezinsleven vanuit een onwettig verblijf heeft opgebouwd. Tevens kan er worden verwezen naar vaste rechtspraak van het EHRM de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidens dewelke een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM en dat artikel 8 EVRM niet zo kan geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om

de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen wel degelijk contact kan houden met zijn minderjarige dochter in België. Verzoeker kan inderdaad wel degelijk telefoneren, en met videoberichten enzovoorts contact houden met zijn minderjarige dochter, uiteraard met de hulp van de moeder van het kind. Verzoeker toont het tegendeel geenszins aan.

Bovendien, en louter ten overvloede, werd reeds geoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 01.10.2018 met nr. 210.388 dat de verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingen.

De kritiek van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing zou berusten op een incorrecte feitenvinding dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

2.1.3. Beoordeling door de Raad

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De weigeringsbeslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Ook de feitelijke overwegingen zijn te vinden in de eerste bestreden beslissing. Zo wordt vooreerst een overzicht gegeven van de door de verzoekende partij neergelegde stukken. Uit het geheel van deze voorgelegde documenten blijkt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat de verzoekende partij voorafgaande aan de huidige aanvraag, en reeds in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, omdat zij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, daadwerkelijk ondersteund te zijn geweest en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen. Het gegeven dat de verzoekende partij sedert mei 2019 op hetzelfde adres als haar Nederlandse broer, *in casu* de referentiepersoon, staat gedomicilieerd doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk, volgens de gemachtigde van de minister.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de weigeringsbeslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij voert verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)"

In de eerste bestreden beslissing wordt in een eerste motief geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. In een tweede motief wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De bewijslast inzake het "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin" vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De wettelijke bepaling ter zake bepaalt niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije

feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendentes van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendentes van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

De verzoekende partij betoogt dat zij meerdere geldstortingen heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging en geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met het oordeel van de gemachtigde van de minister dat deze stortingen te beperkt en onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs. Zij wijst erop dat in de Vreemdelingenwet niet wordt voorgeschreven hoelang het familielid ten laste dient te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat het niet aan de verwerende partij toekomt om bijkomende voorwaarden op te leggen aan de bestaande Belgische wetgeving.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende geldstortingen heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging:

- storting van 18 november 2015 ten bedrage van 200 euro;
- storting van 13 februari 2016 ten bedrage van 150 euro;
- storting van 2 juni 2016 ten bedrage van 120 euro;
- storting van 14 augustus 2016 ten bedrage van 160 euro;
- storting van 26 november 2016 ten bedrage van 80 euro.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met elk van deze stortingen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij betwist ook niet dat dit de enige geldstortingen zijn die zij heeft neergelegd. De Raad herhaalt dat uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Aldus is het kennelijk redelijk van de gemachtigde van de minister om na te gaan hoe vaak en in welke mate de verzoekende partij materieel werd ondersteund en of zij door deze ondersteuning wel in staat was om in haar basisbehoeften te voorzien. Bijgevolg is het kennelijk redelijk dat de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing oordeelt dat vijf stortingen over de periode van één jaar, goed voor een som van 710 euro, te beperkt en onregelmatig is om afdoende aan te tonen dat de verzoekende partij

deze geldstorting nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* bijkomende voorwaarden oplegt.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij het ten laste zijn niet enkel heeft beoordeeld op de neergelegde geldstorting, maar dat zij tevens heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen. Zelfs indien er aanvaard zou worden dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gedaan omtrent de neergelegde geldstorting, *quod non*, zou er vastgesteld worden dat de overige motieven niet worden betwist, laat staan weerlegd, waardoor de bestreden weigeringsbeslissing steeds geschraagd wordt door deze overige motieven. De verzoekende partij gaat immers ook niet in op de motieven aangaande het deel uitmaken van het gezin.

De Raad wijst er verder nog op dat in de eerste bestreden beslissing correct wordt opgemerkt dat

- de referentiepersoon sedert 13 december 2010 ononderbroken in België verblijft, terwijl de verzoekende partij pas sedert 24 december 2016 in het Schengengrondgebied verblijft
- zij pas sinds mei 2019 met elkaar samenwonen.

Op basis van deze elementen is de beoordeling van de verwerende partij dat van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is, kennelijk redelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten en niet afdoende heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon of van hem ten laste te zijn. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook ongegrond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (*cf.* RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is om de aanvraag van een vreemdeling om gezinshereniging te bekomen te weigeren, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de door de wetgever vereiste voorwaarden. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat ten aanzien van het bestreden bevel wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

2.2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal eveneens een schending van verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk , § 25 ; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk , § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland , § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008 , Maslow/Oostenrijk , §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Unert. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd. Op 28.01.2017 is verzoeker in het huwelijk getreden te Heist-Op-Den-Berg met zijn levenspartner, mevrouw [M.-S. A.J.-O.S.] (RR [...]) in het bezit zijnde van een F-kaart geldig tot 21.12.2020.

*Op 29.01.2017 is hun dochter [H.Z.] geboren (RR [...]).
Verzoeker is nauw betrokken bij de opvoeding van zijn dochtertje [H.Z.]*

Het is duidelijk dat deze beslissing geen rekening houdt met het belang van het minderjarige kind zoals voorgeschreven door artikel 5 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven én artikel 3 en 9 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag.

De bestreden beslissing houdt eveneens geen rekening met het belang van zijn minderjarige dochter [H.Z.] die thans nog geen driejaar oud is waarvan de verwerende partij meent dat verzoeker een gezins- en privéleven kan verderzetten met zijn minderjarige dochter via de moderne communicatiemiddelen.

Hoe kan een kind van nog geen drie jaar een gezins- en privéleven verderzetten met verzoeker via de huidige moderne communicatiemiddelen wanneer zijn minderjarige dochter nog maar pas haar eerste woorden uitspreekt?

Eveneens heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met artikel Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Het is duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van diens bestreden geen rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

De bestreden beslissing maakt bovendien enkel melding van verzoekers dochtertje doch niet van de echtgenote van verzoeker (!) ondanks uit diens Rijksregister en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker getrouwd is met mevrouw [M.-S. A.J.-O.S.] (RR [...]) in het bezit zijnde van een F-kaart geldig tot 21.12.2020.

De verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik verwezen naar de echtgenote van verzoeker die eveneens over een verblijfsrecht beschikt voor België. Eveneens vermeldt de verwerende partij niet waarom ze geen rekening dient te houden met de echtgenote van verzoeker.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing schendt derhalve dan ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter vrijwaring van de Rechten van de Mens, schending van artikel 3 en 9 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2.2. Het betoog van de verwerende partij

Voor de repliek van de verwerende partij op het tweede middel van de verzoekende partij, kan verwezen worden naar punt 2.1.2. van dit arrest.

2.2.3. Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij betoogt dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, niet afdoende rekening is gehouden met haar gezinsleven zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de minister c.q. de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat er geen afdoende belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM is gemaakt. Bovendien stelt zij ook dat er onvoldoende rekening is gehouden met het hoger belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In de tweede bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt het volgende gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentpersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentpersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentpersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentpersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Wat betreft de minderjarige dochter van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden.”

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden(zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v.

Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een beschermenswaardig privéleven is eveneens een feitenkwestie.

De Raad gaat *in casu* na of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekende partij waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift op haar gezinsleven met haar echtgenote en hun minderjarig kind. Zij wijst erop dat zij op 28 januari 2017 gehuwd is met mevrouw M.-S. A.J.-A.S., die over een F-kaart, geldig tot 21 december 2020, beschikt en dat zij op 29 januari 2017 de ouders zijn geworden van een dochter. De verzoekende partij legt hiervan stavingstukken neer bij haar verzoekschrift. Zij stelt verder dat zij nauw betrokken is bij de opvoeding van haar tweejarig dochtertje en dat er geen rekening is gehouden met het hoger belang van haar kind. De verzoekende partij is van mening dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar gezinsleven. Zo stelt zij dat er geen rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van haar dochter, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie tussen de verzoekende partij en haar dochter en de gevolgen op de dochter van te worden gescheiden van haar vader. Tevens wijst de verzoekende partij erop dat er geen enkele melding wordt gemaakt van haar echtgenote.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij op de hoogte was van het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. In mei 2017 heeft zij immers een aanvraag ingediend om gezinshereniging te bekomen met haar echtgenote en minderjarige dochter. In het kader van deze aanvraag heeft de verzoekende partij verschillende stavingstukken voor het huwelijk neergelegd, alsook de geboorteakte van haar dochter. Er zijn in het administratief dossier geen elementen te vinden die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij ondertussen geen gezin meer vormt met haar echtgenote. Ondanks deze elementen blijkt er niet uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat er enige rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist van de verwerende partij naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Nu door de Raad kan worden vastgesteld dat *in casu* geen zorgvuldig onderzoek zoals vereist in het licht van artikel 8 EVRM werd verricht naar alle relevante feiten en omstandigheden, waarvan uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij kennis had of minstens had moeten hebben, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De opmerkingen van de verwerende partij doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Waar de verwerende partij opmerkt dat een tijdelijke scheiding geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat deze motieven niet te lezen zijn in het bestreden bevel. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. In de nota met opmerkingen wordt ook nog verwezen naar het arrest van de Raad van 1 oktober 2018 met nummer 210 388 waarin wordt gesteld dat de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat het arrest van 1 oktober 2018 betrekking heeft op een beslissing van 21 november 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, terwijl de huidige bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel, die op zich dient te voldoen aan de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt in het bestreden beslissing verwezen naar het tweejarig kind van de verzoekende partij. Hieruit blijkt dat de verwerende partij het noodzakelijk achtte om de gezinsbelangen ten aanzien van het kind van de verzoekende partij te heroverwegen, doch heeft hierbij nagelaten om rekening te houden met de echtgenote van de verzoekende partij. Voorts bezit de Raad niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren

De verzoekende partij maakt aldus een schending van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Er is onvoldoende rekening gehouden met alle gekende elementen inzake het gezinsleven van de verzoekende partij. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

2.2.4. De verzoekende partij heeft een gegrond middel ontwikkeld dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een verdere bespreking van de overige onderdelen van het tweede middel dient aldus niet te gebeuren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden, aangevoerd, doch wel een gegrond middel, dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS